

(Kort bemærkning).

Søren Pind (V):

Jeg kunne måske godt tænke mig, at hr. Holger K. Nielsen udbredte sig lidt om, hvad man kalder folk, som på den måde har taget så voldsomt fejl. Jeg ved, at nogle har sagt, at man gik andres ærinde, og jeg ved, at andre har brugt udtrykket nyttige idioter, men det kunne måske være meget rart, hvis hr. Holger K. Nielsen prøvede at sætte tingene lidt på plads og prøvede at oplyse os andre. Hr. Holger K. Nielsen har travlt med, at denne rapport frikender venstrefløjen, men er disse to områder ikke centrale, og hvilken baggrund har hr. Holger K. Nielsen for at afvise det udsagn om de to ting, der var afgørende for den kolde krigs afslutning?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jamen pointen er, at rapporten er meget mere nuanceret end hr. Søren Pinds analyse. Den siger, at det godt kan være, at Reagans psykologiske krigsførelse havde nogen betydning, men det er jeg ikke enig i. Jeg tror ikke, det er rigtigt, og i hvert fald var faremomenterne ved den så store, at det var en meget, meget stor risiko at løbe.

Kl. 16.20

Rapporten lægger meget større vægt på de interne sovjetiske spændinger. Sovjet var ved at gå i opløsning på grund af indre spændinger, og som jeg sagde før, fik man en fast fornemmelse af, at der ikke længere var tyske revanchistiske tilbøjeligheder, hvilket skyldtes den tyske østpolitik. Jeg er heller ikke et sekund i tvivl om, at fredsbevægelserne i Vesteuropa også havde betydning for den nye generation af sovjetiske ledere, der kom til, for en stor, stor del af dem var også kritiske over for den sovjetiske udenrigspolitik.

»Nej til atomvåben«-kampagnen spillede en stor rolle i den danske fredsbevægelse, END-bevægelsen forholdt sig aktivt til systemkritikerne i Østblokken, og hele informationsudvekslingen, som gav dele af den sovjetiske politiske elite indblik i, hvad der faktisk foregik i Vesten, var afgørende for, at man fik fjernet den opfattelse, at modparten var aggressiv. Det var den opfattelse, som var hele pointen og hele grundlaget for oprapningen af den kolde krig. Vest og Øst var fjender, men det var det fjendskab, som forsvandt fra midten af 1980'erne, og det var langt vigtigere end Reagans politik.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Ordføreren har kun 1 minut til besvarelse. Så er den næste korte bemærkning til hr. Jesper Langballe, værsgo.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg forstod på hr. Holger K. Nielsen, at det var NATO og Reagans politik, der fremkaldte fredsbevægelserne, og jeg forstod også, at kommunisterne ingen som helst betydning havde i fredsbevægelsen.

Jeg vil gerne spørge hr. Holger K. Nielsen, om man ikke kan tænke sig, at da Reagan kom til, fik Samarbejdskomiteen for Fred og Sikkerhed en kammeratlig henstilling fra Kreml om, at nu skulle den oppe sig. Jeg vil også gerne spørge hr. Holger K. Nielsen, om det er helt utænkeligt, at når fredsbevægelserne afgik ved døden, kunne grunden til det måske være, at der kom et reformregime, som ikke længere gad sende penge til DKP, til magten, så pengestrømmen fra Kreml ophørte.

Lige til sidst: Fredsbevægelserne forholdt sig fuldstændig roligt til den sovjetiske oprustning, formentlig fordi man mente, at det var der ikke nogen grund til at gøre noget ved. Gorbatjov sagde, at det var topmålet af naivitet, og er det en vurdering, som hr. Holger K. Nielsen finder fuldstændig ligegyldig?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Med hensyn til DKP'erne tror jeg sådan set, at jeg kender mere til deres aktiviteter i 1970'erne end hr. Jesper Langballe. Jeg var selv aktiv på venstrefløjen på det tidspunkt.

De spillede en ganske aktiv rolle og ofte en så aktiv rolle, at vi var nogle, der ikke brød os særlig meget om det – ja, for at sige det rent ud: Vi hadede i høj grad den måde, DKP førte sig frem på. Det var ikke vores kop te i SF, og jeg tror heller ikke, at hr. Per Clausen, der var i VS på dette tidspunkt, syntes om den. Den måde, de førte sig frem på, brød vi os i hvert fald ikke om.

Da der kom andre fredsbevægelser, f.eks.

»Nej til atomvåben«, var det derfor utrolig vigtigt for SF at få skabt et bredere fundament, og det lykkedes jo også. Det er en fuldstændig historieforfalskning, når man hævder, at det var DKP og Sovjet, der styrede fredsbevægelserne i 1980'erne. Det var en folkelig bevægelse, som opstod nedefra – indrømmet: DKP'erne var akti-